

בן־אהרון היה שם. גם שרון. גם לוינגר. ולא במיקרה — ישראל גלילי היה האיש של כולם

הכנוויה

מימיו

ומשמתאן

בניין הארץ. על אף כל המעצורים בדרכך, תהיה גורם מחנך לנוער ער וחם.

בין דפי פינקס אחר, בחרר־האוכל של נען, קיבוץ גלילי את לוינגר, אריק שרון, יובל נאמן (הוא היה ציוני אמיתי), יצחק רבין (לזכר מפקד, מנהיג וחבר), משה שחל, דני רוזנלי, מאיר שמגר (ידיד ורע בביטחון ובכנייה), משה כרמל, לובה אליאב (מפקד, מורה ובכיר־פולגתא ישרירך והוגן), שימעון פרס ואחרים.

כך במותו. כך היה גם בחייו. רבי גוני, שגוי במחלוקת. השמאל האשים אותו בניציות, באהרה להתנחלויות ולסיפוח וזחל ובהקמת ימית, שגרמה כסופו של דבר לפרוץ מלחמת יום־הכיפורים.

ויקטור שפיטוב: לא כיוונו את הביקורת שלנו ישירות לגלילי, אלא לממשלת גולדה, שגלילי היה חלק חשוב ממנה.

למרות ההתנגדות של אז, השתתף שפיטוב בהלוויה. זוהי תכונה אנושית

צולל לגמרי, הבין מה קורה איתו, אבל לא היה מסוגל להגיב, וזה שבר אותו. "כששאלתי אותו אם ייצא משהו מהמגע בין פרס לחוסיין, הוא הניע בראשו לשלילה. כך התנהל הקשר בינינו.

"את זמנו בילה בקריאת ספרים ועיתונים וצפיה בטלוויזיה. דויד פרהר צור, שהיה עורך למרחב, ביקר אותו שבועיים לפני מותו. הוא מצא אותו קורא ספר של יאנוש קורצ'אק וזכה. "אני ביקרתי אותו לפני שלושה שבועות. הבטחתי שאביא לו הקלטה של סירטי פני המרד. ואומנם שלחנו לו סרט מוקלט, אולם אינני יודע אם הספיק לצפות בו."

בספר־המתאבלים, שהונח בקצה חדר־האוכל, כתב גורי: "על ישראל גלילי היקר, שהלך מאיתנו, אבל ודאי אב וזוכר באהבה."

כמה דפים הלאה, כמה דקות אחרי חיים גורי, כתב מנהיג־המתנחלים משה לוינגר, בכתב־יד צפוף: "היכרתך, יש ראל, כשיקול דעת ובמסירותך למען

התייצבו בקצה הארון והתייחדו במשך כמה דקות עם זיכרו של גלילי. אחרוני הבאים היו חיים הרצוג ושימעון פרס. שלמה הילל מיהר להתייצב לצידם.

נרות בחדר האוכל כל הצמרת ה־ מוליטית של המדינה נכחה בהלוויה. מייד כשהגיעו לחדר־האוכל

אותו במילים כואבות ובקול דרמטי. בתצלום: לוחץ את שתי ידיה של האלמנה. משמאל: המושל הצבאי אפרים סנה. בנו של משה, שהיה עמיתו של גלילי.

לחיצת ידיים לאלמנה יצחק בן־אהרן, מי שנחשב לחברו הקרוב ביותר של גלילי, הספיד

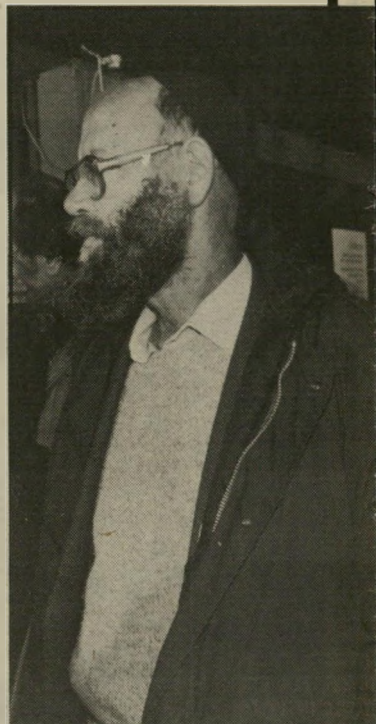
"אני לא יודעת מי היה ישראל גלילי. ראיתי אותו בחדר־האוכל. ידעתי שהוא חבר־משק, אבל לא ידעתי שהוא אישיות מפורסמת," אומרת בינה, בת 9, ילדה בלונדית ורוזה, תלמידת כיתה ד' בבית־הספר של נען.

רוחם, בן 12, מכיתה ז', ידענו שהוא איש מאוד חשוב, אבל אף פעם לא סיפרו לנו מיהו. הוא אף פעם לא ביקר אותנו בבית־הספר ולא שוחח איתנו. הוא היה מפקד הפלמ"ח, לא? לא הרחק מארנו של ישראל גלילי, שהוצב במרכז חדר־האוכל של קיבוץ נען, מנסים רותם ושלושת בני כיתתו לנחש מי בעצם, היה גלילי. אולי שר, אומר רותם. כן, בטוח שהיה שר. אחרת לא היו באים להלוויה שלו כל האנשים המפורסמים האלה."

רבע שעה ניתנה לילדי קיבוץ נען לשהות בחדר־האוכל, והם ניצלו אותה עד תום, מציצים בסקרנות בכל הח"כים, השרים, ראשי־הממשלה והנשיא, שגרשו את החרר, המכונה כנען: חדר־האכילה.

"כבר שנה אנחנו מתכים לרגע מור תו, אומרת אחת מוותיקות המשק. "מוטב כך, מאשר הסבל של השנה האחרונה."

במשך שנה וחצי שהה ישראל גלילי בחדר־החולים של קיבוץ נען. משותק, אינו יכול לדבר או לזוז, מביץ כל רכר. חיים גורי: "זה היה נורא. הוא היה

לוינגר כולם ידעו שגלילי אהד את ההתנחלות יות, ואכן גם לוינגר הגיע ללוויה.